

**De hond....inspiratie, spiegeling,
troost en fascinatie voor je leven....
sporen van God.**

Zo luidt het thema van zondag 16 augustus a.s.

Ik vertel jullie nu al het één en ander erover, als voorbereiding op deze dienst.
Zo gaaf dat dit in onze kerk kan!!

Ik ben mijn hele leven lang al gefascineerd door de hond
en dan met name de Duitse Herder.

Ik ging als kind al naar mijn oom, die ook een herder had.

Ik weet nog dat ik bijvoorbeeld "uren" kon kijken hoe dat beest een bot opat...
al die handelingen die je dan ziet...het ondersteunen ervan met de voorpoten.

En dat die hond altijd zichzelf was, niet anders kon,
maar weer meer was dan alleen geprogrammeerd.

Liefde kon geven. Je altijd accepteerde wie je was. Je begreep.

Tuurlijk: projectie speelt een rol, maar je kunt voor mijn gevoel
en volgens mijn ervaringen dit niet alleen maar "vastleggen" in projectie.

Er gebeurt energetisch gewoon veel meer tussen mens en hond.

Iets wat beiden raakt..waar beiden behoefte aan hebben.

Er schijnt zelfs bij beiden een stofje zich af te scheiden in de hersenen als de verbinding
ontstaat, waardoor diezelfde verbinding zich verdiept.

Voorwaarde is wel dat je als mens in staat bent om min of meer

(dat hoeft echt niet perfect te zijn...alsjeblieft niet...levert alleen maar stress op)

de hondentaal te spreken. En daarin zijn niet de woorden belangrijk, maar de manier waarop
je de woorden uitspreekt. Rustig en duidelijk.

Opgewonden...geïrriteerd, je zin door willen drijven, boos worden..enz.. voelt de hond als
zwakte en de aandacht zal alleen maar verslappen of zich tegen je keren.

Ik heb van de honden geleerd dat als het anders gaat, dan je dacht dat het zou gaan, het in de
meeste gevallen aan jou ligt.

Enorme leerschool!!!

En voor mij geldt dan met name: geduldig en rustig blijven, want ik ben een gepassioneerd mens.

Belangrijk hierbij is: eerst respect verdienen bij de hond en dan pas affectie tonen. Dat werkt. Veel mensen doen het andersom: dat werkt niet.

Want als een hond bijvoorbeeld opgewonden is en jij betoont affectie, zal hij denken: "*Dat doe ik de volgende keer weer!*"

En wat kun je veel troost vinden bij je trouwe viervoeter.

Mijn grootste Duitse Herder, Borre (**zie foto**) heeft daar zelf ook behoefte aan op zijn tijd. Hij meldt zich dan bij mij, drukt zijn achterlijf tegen me aan en kantelt al een beetje mijn kant op.

Dan til ik hem op (meer dan 50 kilo!) en ligt hij bij mij, op zijn rug, op schoot.

En dan gewoon 'zijn': Human en Dogs Being in één!

Hoe bijzonder. Je voelt de energie!

Totale overgave. Een verrijking van je innerlijk leven.

Wat je ziet, is wat je krijgt. Of: Wat je ervaart, is wat het is! Het is echt!! Het bestaat!!

Ik ben die ik ben. Wat je gelooft...is waar!

Het bestaat, omdat je je aan die behoefte dat het zo is, overgeeft. Daar komt eigenlijk geen woord bij te pas. Sterker nog: woorden maken soms veel kapot als ze pretenderen 'het wonder' van het proces te kunnen bevatten en te kunnen vastleggen.

Tuurlijk vind ik het heerlijk om te stoeien met de hond en ook te stoeien met gedachten over God. Maar als je het alleen maar wil verklaren, zal het verdwijnen...

Wat is het mooi als mensen, met verschillende ervaringen, die hen geraakt hebben, elkaar zo kunnen ontmoeten.

Waarbij je recht doet aan de eigenheid van de ander.

Dat geldt ook voor de vier honden die ik heb:

sommige dingen zijn voor alle vier hetzelfde, maar andere dingen weer niet.

Voorbeeld: Babs, één van de herders, wil wel affectie, maar niet geknuffeld worden...ze wil weg kunnen, terwijl Borre er geen genoeg van kan krijgen!

Ook dat zie ik als **sporen van God: de verscheidenheid in de schepping zegt alles over zijn niet te omschrijven creatieve, onmetelijke brein/energie.**

Dat is toch geweldig!!

